

A hajdani fekete nyárfa

1920 nyarán egy szép napon Nagylózs és Pinnye határában szállt egy madárka. Csőrében icike-picike magocskával. Véletlenül elejtette a kismagot. Itt kezdődik az én történetem.

Eső esett és én gyökeret eresztettem. A nap sugaraiban sütkéreztem. Teltek-múltak a hónapok. Hideg lett, fáztam, fehérbe borult a mező. Kitavaszkodott, újra melegen sütött a nap. Eltelt pár esztendő, de nagyon fiatal voltam, amikor egy lány és egy fiú az én lombkoronám alatt találkozott. Teltek-múltak az évek. Megint eljöttek hozzám, de nem voltak egyedül, mert egy nagyon aranyos kislányt fogtak a karjukban. Szőke, fürtőshajú, mosolygós, csicsergő hangú tündérlány, aki az árnyékom alatt futkározott. Minden évben meglátogattak. Elmúlt a nyár, beköszöntött az ősz. Ilyenkor lehullatom leveleimet, hogy jövőre még szebb legyen. 2017 tavaszának eleje lehetett, amikor egy hatalmas vihar megtépázta a lombkoronámat. Ekkor belém csapott a villám, és letört belőlem egy hatalmas ágat. Szomorúan és fájdalmasan álltam egymagam az út mellett. De mikor eljött a tavasz, a már idős hölgy és úr visszajött hozzám. De most nem látogatóba jöttek. Nem értettem! Volt náluk egy kis kosárka, és teleszedték az én zöld rügyeimmel. Amikor láttam, hogy nincs velük a mosolygós lányuk, akkor egy picit szomorú lettem. Pár hét múlva visszajöttek a gyönyörű nagy lányukkal. A lány csak ennyit mondott, hogy KÖSZÖNÖM, és átölelte széles törzsemet. Ott döbbentem rá, hogy az én friss hajtásaim gyógyították meg a betegségből az életvidám lányt. A szőke angyalka hangjától újból életre keltem. Betöltöttem a századik esztendőt. Nagyon boldog vagyok, hogy életem során ilyen sok élményben volt részem. Nekem már így teljes az életem. Remélem még sok-sok emléket gyűjthetek.